Ч. 120. Четвер 11 червня (29 мая) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмiнiстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З'їзд монархів в Ревли. — Положене в Персиї.

З Ревля, в Росиї доносять: Двома двірскими поїздами прибули сюди вчера рано з Петергофа цар з родиною, грецка королева Ольга, вел. князь Николай Николаєвич, вел. княжна Ольга і кн. Петро Ольденбургский. В дружині царя єсть президент кабінету Столипин, мініcтер справ заграничних Ізвольский, мініcтер маринарки Диков, росийский амбасадор в Льондонї ґр. Бенкендорф і аташе войсковий та маринарки. Всї удали ся до порту, де повитав їх ґенерал-ґубернатор і инші достойники. Населене витало царску пару з одушевленем окликами гурра! Відтак переїхала царска пара і єї дружина на кораблї „Стандарт", „Северная звезда" і „Алмаз". О годинї 9 рано побачено наближаючу ся ескадру анґлїйску. З обох сторін роздали ся привітні сальви і анґлїйска ескадра об'їхала ескадру росийску і королївский яхт „Викториа енд Альберт" задержав ся напротив „Стандарта". Цар удав ся на яхт анґлїйский, де о годинї 11 мін. 10 відбуло ся повитане монархів. Цар забавив короткий час на покладї анґлїйского яхту, а відтак з анґлїйскою королївскою парою і кн. Викториєю удав ся на поклад „Стандарта" де цариця, цариця вдова і инші члени царскої родини повитали анґлїйских гостий. — О годинї 2 відбуло ся снїдане на покладї „Северная звезда", в котрім взяли участь всї князї. Цариця в наслідок утомленя не брала участи. По снїданю король розмавляв зі Столипином, а Ізвольский відбув одногодинну конференцию з підсекретарем державним Гардінґом. Вечером устроїли співацкі товариства серенаду.

Росийска праса витає анґлїйску королївску пару як найщирійше. — „Новое Время" витає гостину короля Едварда як нову запоруку мира, яко радістне торжество всїх народів. „Реч" доказує, що з'їзд єсть великим поступом в доведеню до анґлїйско-росийского порозуміня на основі мира. — „Русь" підносить, що з'їзд єсть великою подією для цілої Славянщини і висказує надію, що прийде до повного порозуміня анґлїйско-росийского. — „Біржевия Ведомости" оповіщують, що першим вислїдом з'їзду в Ревли єсть згода Росиї на будову анґлїйскої зелїзницї з Кушки через Герат до індийскої границї.

В Персиї чим раз більший безлад і безголовє. Берлиньский Lokal-Anzeiger доносить з Тегерану: Шах велїв вчера всадити до вязницї трех високих достойників. Він наміряє зібрати богато войска і оплачувати его з приватних фондів. Позаяк положене стає чим раз більше невідрадне, шах не покине теперішного свого місця побуту, позаяк чув ся там безпечнійший як в Тегеранї. Від нинї переходять улицями міста сильні патрулї кінноти і бриґади козаків. Телеґрафічне получене з Европою перерване від вчера пополудня, бо поза мурами Тегерану поперетинано дроти. Нинї велїв шах повідомити населене плякатами, що не єсть противний парляментови і просить аби населене задержало спокій. Провідників розрухів тяжко покарає. — Росийска телеґрафічна аґентия доносить, що між увязненими єсть князь Зіль-ес султан, котрий був провідником в заговорі на шаха. Парлямент не брав участи в заговорі. Князь Джінґ, котрий схоронив ся до росийского посольства, вже покинув его. Рух телеґрафічний з Тегераном перерваний; можна телеґрафувати лише до росийского пограничного міста Асхабаду. Помимо протесту духовеньства і парляменту увязнених достойників не випущено на волю. Шах усунув команданта Тегерану з уряду і покликав на его місце одного вдірского урядника.

Рівночасно доносять знад границї перско-турецкої, що Турки поволи і постепенно обсаджують провінцию Асербейджан на захід від міста Урмиї. Наперед ідуть Курди і рабують

5)

Щасте Данила О'Коннеля.

Новеля Е. Е. Вебера.

(Дальше).

— А деж подів ся містер Ватстон? Чи той ґрунт все ще до него належить?

— Здає ся, що ще належить до него. А хтож би купив від него таку пустару. Хиба якийсь, що торгує ґіпсом. Він мабуть все ще мешкає в Вільемполь. Бодай тодї мешкав він в сїм будучім сьвітовім містї. Коли почало ся копане рубінів, він виставив шинок, котрий згода назвав Льондоньским Ґрандготелем. Там мали ми копальники пропивати і програвати наші гроші. В тій палатї сидів він ще перед пів роком як пес на ланцуху та коротав свій вік в нудьзї і при горівцї.

— Отже він продав би дешево той ґрунт над рікою з Кольрайднезом?

— За пів дурно! Чим скорше тим лїпше, щоби він міг втечи з того пахнющого Вільемполя.

О'Коннелем аж кинуло при тих словах. То, що він собі розважав підчас тої розмови обох мужів в бюрі, стало у него тепер кріпкою постановою. Щасте, то щасте, про котре він вічно мріяв, чи не стояло оно тепер мов би таки живе перед ним? Чи не треба ему лиш було купити той ґрунт з Кольрайднезом, щоби опісля відпродати его з як найбільшим зиском Товариству зелїзниць? Так якось зрадів як би який побідитель. Він поклав голову і руки на бічне опирало софки і заплющив очи. Так, тепер міг Льонґврайт іти сьміло до комнати і тут его застати: Він спав заєдно і не запамятав собі ані словечка з цілої їх розмови.

— Ну, коли так, то можна буде щось зробити — сказав Льонґврайт.

— Без сумніву — потвердив Лючман. — Коли би Ватстон занадто в гору підбивав свій ґрунт, то потребуєте лиш загрозити ему тунелем, котрим пустите зелїзницю, або що будете об'їзджати гори, а ему зараз піде мороз по тїлі зі страху.

— Коли так, то прикажу вести дальші помірові роботи під зелїзницю в простім напрямі в долину Кольрайд. Вам чей не потребую того казати, щоби ви о цілім сім планї строго мовчали і нікому не говорили.

— Розуміє ся, що ані словом нікому не писну. Та й кому мав би я щось о тім говорити. Я особисто рад з того, коли Кольрайднез так далекий від мене, як хіньский цїсар.

Льонґврайт вийшов з бюра.

Коли директор вийшов з бюра, О'Коннель встав з софки. То внутрішне зворушене яке тепер его взяло ся, зовсїм его витверезило.

— Чи такса наконець вже готова? — відозвав ся він сердито, коли війшов до бюра.

— Ще лиш — хотів інжинїр відповісти.

— Ще лиш чверть годинки — перебив ему книговодець — хотїли ви сказати, може ні? Але таку потїху сховайте собі на підвечірок.

Інжинїр лиш видивив ся на книговодця.

— Ні, мій любий О'Коннелю — ні, ні мій любий О'Коннелю. Я хотів вам сказати що лиш кілька мінуть. За пять мінут будете вже мати таксу в руках.

— Ну, коли пять мінут, то ще почекаю.— Він подивив ся на годинник. — Коли найдальше до пять мінут не буду мати такси, то пожалую ся перед вашим шефом на ваше нечуване неробство і піду простїсенько назад до свого бюра.

Інжинїр прижмурив очи, мов би хтось заскоботав соломкою в носї. Вхопив чим скорше за перо а оно тепер лиш так і бігало по папері. По пяти мінутах встав він.

— Так, маєте тут містер О'Коннель — сказав він і подав книговодцеви кілька аркушів паперу — возьміть собі свою таксу.

— Алеж довго тягнуло ся. Добрих дві години мусів я тут сидїти.

— Правда, правда, містер О'Коннель — сказав на то інжинїр поважно, — час минає. Але тодї, коли ви були прийшли, то я ще й не зачав був списувати. Як би я вам був то сказав, то ви були би зараз страшенного крику наробили. Правда, бачите для людий то кропива. — Впрочім — говорив він вже дальше дотепно — здає ся, що послїдня чарка горівки добре вам зробила.

— А вжеж — сказав на то книговодець. — Я там через цїлий час спав. А тепер чую ся так, як би на ново на сьвіт народив ся.

— Коли так, то й про вас можна сказати: „Своїм Господь в снї дає".

села, а за ними поступає правильне турецке войско. Перед кількома днями войско то в віддаленю 18 кільометрів від Урмії устроїло митові стациї і обсадило копальні соли, які належали до Персиї.

Новинки.

Львів, дня 10-го червня 1908

— Іменованя і перенесеня. Міністерство торговлї іменувало заступника офіцияла рахунк. К. Друка, вахмайстра прибочної ґвардиї Е. Шамоту асистентами почтовими, а дирекция почт приділила першого до Ланцута а другого до Львова. — П. Намістник переніс концепіста поліциї Йосифа Кучека з Перемишля до Львова.

— Дрібні вісти. З нагоди свого ювилею має Є. В. Цїсар в день своїх уродин дня 18 серпня надати около 6000 відзначень всїляким особам. — На оногдашних загальних зборах Тов—а „Просьвіта" іменовано почетними членами сего товариства: надрадника суду Григория Кузьму, проф. Михайла Грушівского і дра Івана Франка. — В Каменци подільскім зачне виходити нова українська часопись під заголовком „Промінь". — Дамский полярес з 200 К, дорогоцїнним каменем і дрібничками, знайдений дня 5 с. м. на Бернардиньскій площи можна відобрати в президияльнім бюрі маґістрату. — Пані Олена Коврисова з Гусятина згубила в стрийскім парку золотий перстінь з брилянтом вартости 160 К. — В дорозі з ул. Шопена до будинку соймового згублено полярес, в котрім було 220 К. — Підчас пожежі фабрики целюлоїду братів Зайлер у Відни згинуло 18 а поранених було 15 людий.

— Селяни купуйте землю! Продає ся в дорозі парцеляциї обшар двірский Лисець старий (під гаєм) коло Станиславова, 700 морґів поля враз з засївом, пасовиско, зруб, ліс. Ріка Бистриця, гостинець до Станиславова, красне положене, вигідне для дїтий до школи і торгу в Станиславові. При купнї дає ся всяку полекшу і позички. — Всякі поясненя подає: о. Кульчицкий в Станиславові в рускім склепі товарів церковних „Достава" коло почти.

— Смерть від грому. З Хшанова доносять: Дня 3 червня с. р. підчас бурі в Лібіонжу великім, 11-лїтний хлопець Адам Лятко гнав худобу з поля до дому. Нараз вдарив грім в него і забив хлопця на місци. — В Турю самбірского повіта, згинула поражена громом тамошна селянка Анна Федак, літ 30.

— Огнї. Дня 28 мая с. р. о год. пів до 1 в полудне вибух огонь в будинку Николая Слуґоцкого в Поповичах і знищив єго цїлу загороду разом зі знарядами господарскими та запасами збіжа і паші Загальна шкода виносить 4860 К, а була обезпечена на 4.600 К. — Дня 27 мая около 2 год. по полудни вибух огонь в загороді Василя Лися в Карові, равского повіта і знищив ще 8 сусїдних загород зі всїм добутком. Огонь спричинили малї дїти, що бавили ся сїрничками під соломяною стріхою. Загальна шкода виносить 15.480 К а була обезпечена лиш на 6.580 К. — Дня 24 мая вибух огонь около пів до 8 год. рано на присілку Йоничі ад Камінка волоска в хатї Гриня Плесяка і знищив до двох годин 7 загород селяньских зі всїма запасами збіжа і сїна. Загальна шкода виносить 11.984 К, а була убезпечена лиш на 2000 К. І в сїм случаю спричинила огонь дитина, недолїток Николи Плесака.

— Тучі з градами. Сторони межи Зборовом а Поморянами навістила сими днями страшна градова туча. Град величини волоского оріха витовк все збіже в поли і понищив городи і сади а бідних селян бере ся розпука бо вся їх надія знищена. — Дня 7 с. м. страшна градова туча навістила скільску верховину. Около 6 год. вечером надсунули ся градові хмари з угорскої сторони і став падати щораз більший град, котрий доходив аж до величини волоского оріха і до пять хвиль вкрив землю білою плахтою. Град падав около 20 мінут і знищив все так, що навіть не пізнати було, чи де що було на земли посаджене. Навіть в хатах шиби повибивало і худобу на пасовиску покалїчило. Найбільше потерпіли місцевости Хутір, Кальне, Плаве і Головецко.

Всячина

для науки і забави.

— Як стеречи ся від громів. Часті случаї смерти від грому, от хоч би й недавні про які ми доносили, спонукують нас сказати тут кілька слів про то, як стеречи ся від громів. Людий бере звичайно великий страх вже тодї коли загремить, хоч по правдї нема тодї чого бояти ся. Сам грім то лиш голос, гук, який слїдує по блискавцї і не може ще вбити чоловіка. Смерть може зробити лиш блискавка, значить ся, искра електрична, яка перелїтаючи воздухом робить сьвітло і викликує гук. Але й всї блискавки, які видимо, не суть зовсїм небезпечні а то ось чому: Сьвітло перебігає на секунду 304.000 кільометрів. Отже в тій хвили, коли блискавку побачимо, то сьвітло єї мусїло аж до нас перебічи якусь дорогу або иншими словами, кожда блискавка, яку видимо, вже десь вдарила і нам не пошкодить. Щоби же знати, як далеко она від нас вдарила, то се можна легко обчислити по громі, який чути вслїд за блискавкою. Звістно, що голос робить на секунду 340 метрів. Отже коли блисне а ми в тій хвили зачнемо рахувати секунди і на примір дорахуємо пять секунд аж до хвилї коли вчуємо грім, то блискавка віддалена від нас пять разів по 340 метрів далеко, значить ся грім вдарив у віддалї 1700 метрів або звиш півтора кільометра далеко від нас. Ще простїйший буде рахунок, коли на три секунди по блискавцї будемо рахувати 1 кільометр.

Отже коли блиснуло і загриміло, то небезпечности вже нема чого бояти ся. Але як стеречи ся, коли громи бють на місци? В сїм случаю треба знати, як стеречи ся, коли єсьмо на отвертім місци, в поли, на дорозі, а як, коли єсьмо в хатї. Коли когось заскочить туча в поли, то нехай не стає під дерева і не ховає ся під полукіпки, бо якраз громи бють найчастїйше в ті предмети. Прецї лїпше змокнути як згинути. Найнебезпечнїйше ставати під дуби, бо в ті найбільше бють громи, відтак під липи і сосни. Так само не треба підчас тучі ставати під каплички і фіґури, не стояти на горбах і не перебувати близько води, над ріками і коло ставів. Підчас громової тучі не треба анї бічи анї борзо їхати втікаючи перед дощем, бо се зрушує воздух і викликує в нім струю, котра може стягнути електричну искру якраз в сторону втікаючого. На улици в містї лїпше іти підчас тучі серединою як попід доми а також треба обминати місця, де вода великою струєю стікає з домів.

В хатї найбезпечнїйше єсть сидїти підчас тучі на серединї, на долинї безпечнїйше як на поверхах. Треба уважати на то, щоби не сидїти близько печі і комина, коло зеркала і фортепяну, та коло проводів газових або електричних. Підчас сильної тучі з громами, коли в печи горить, найлїпше єсть погасити огонь, бо дим, який піднимає ся з комина понад хату може якраз стягнути громи. Треба дальше уважати на то, щоби в хатї підчас тучі не було продувів, хоч з другої сторони й не добре зовсїм щїльно позамикати ся, бо в такім случаю буває часто, що коли грім вдарить, люди в щїльно замкненій хатї душать ся. Підчас тучі небезпечно також перебувати по церквах, котрі не мають громозводів, бо то якраз найвисші будинки в місци, в котрім громи бють найчастїйше, тим борше чим більше людий

По лици О'Коннеля пересунув ся хитрий усьміх. — Маю надію, що ті слова годять ся до мене. Від тепер буду може частїйше горівку пити.

Відтак вийшов скорим кроком з бюра.

Інжинїр заніс чарку, що стояла ще на столї, назад до шафки в стінї. — Коби він знав — говорив сам до себе — длячого я нализав горівку в него! Щоби єму терпцю додати. Ну, коли він від тепер буде в горівцї купати ся, то добре, я вже єго поблагословив.

Коли О'Коннель сидїв в підземній зелїзници, розважав собі ще раз. Доси єму анї не снило ся про якісь гори Літтльблью та про ріку Кольрайд. Они мусїли бути десь в державі Міннезотта, бо Лючман кілька разів єї згадував. При сподї гір Літтльблью, три милї від Кольрайд, лежало місто Вільемполь, де Ватстон мав свій так званий Ґрандготель Льондон. Отже туди мусів він звернути ся, коли хотів той ґрунт закупити.

А як би не він випередив „Персівіранс" з закупном узбіча і Кольрайднезу, лиш те товариство єго? Хибаж не міг би Льонґврайт старати ся той ґрунт зараз закупити? Він, що правда, говорив лиш о дальших помірових роботах в ту сторону як Кольрайд і длятого було імовірнїйше, що аж помірові інжинїри взяли би ся до закупна на місци, але мимо того — Єго взяв ся якийсь незносний неспокій. Хибаж не здавало ся єму, що щастє, яке нїби мав вже в своїх руках, готове єму вирвати ся? Або може той зиск, який він собі обіцював, був дійстно так певний?

А таки се послїдне було безсумнївне. Як би він то узбіче з Кольрайднезом закупив, то „Персівіранс" мусїла би прийти до него і відкупити від него за таку цїну, якої би він зажадав. Бо погрозою, що поведуть шлях иншим боком, могли би запудити Ватстона але не єго — не єго, бо він знав що тодї товариство мусїло би видати яких шість до сїмсот тисячів долярів більше. Тепер дрожала в нїм кожда жилочка. Але на всякий случай мусів скоро дїлати. Чим скорше тим лїпше.

Але тепер вже рішив ся. Хотів гонити за щастєм а хоч би єму прийшло ся при тім руки й ноги поломити! Як же то казав той інжинїр? Ага правда: „Чоловік не повинен нїчого покидати ся, а брати, що лиш де дасть ся хоч би иноді й з руки єму висувало ся".

Містер Гулї, коли О'Коннель увійшов до єго приватної комнати, щоби єму віддати таксу, скривив ся так, як колиб з него мала бухнути смола та сірка. — О'Коннелю, — пане — чоловіче! Чи ви їздили на прогульку до Австралїї, чи де ви так забавляли ся? Я сиджу тут і жду від секунди до секунди на таксу, а ви волочите ся тимчасом по Широкій улици чи Господь знає де.

— Я в тих двох годинах анї не їздив до Австралїї, якої штуки хиба ви би удали, містер Гулї — відповів книговодець сьмілим голосом — анї не волочив ся по Широкій улици. Я мусів сидїти так довго в бюрі „Персівіранс" і ждати на таксу, бо єї ще нїхто й не зачинав укладати.

— Ну так, ну так, ось і знову показує ся — зачав Гулї викрикувати — треба лиш якусь справу на вас здати то ви єї вже певно запропастите. Ви є й будете чоловіком до нїчого, зовсїм до нїчого.

— Пане Гулї, випрошую собі раз на завсїгди, щоби ви називали мене заєдно чоловіком до нїчого. Коли я справдї до нїчого, то менї лиш дивно, що ви мене держали так довго в своїм інтересї. Я, видко, таки маю трохи більшу для вас вартість.

Гулї лиш витріщив на то очи, мов би на якесь ще невидане чудо. Але й зараз стрямив ся. — Ах — обрушив ся він — то іде щораз лїпше. Тепер ще й робите з себе невинно обидженого чоловіка. Ви для мене нїчо, лиш тягар, страшний тягар. Подякую Господу Богу, коли буду міг вас позбути ся.

— То можете дуже легко, потребуєте лиш мене відправити.

— Відправити? — Відправити? — Гулї очевидно шукав слів аж наконець і сказав: Так і стане ся, так буде і то в найблизшім часї.

— Щоби вам зробити приятність, то я таки зараз зрікаю ся моєї посади.

— Зрікаєте ся? — То я задержу вашу платню за сей місяць.

— Про мене. Ужийте єї на верчене за нафтою.

О'Коннель поклонив ся чемно і вийшов з контори.

(Дальше буде).

в церкві і чим більше в ній диму від кадила і сьвітла.

Коли би когось грім поразив, то треба єго борзо розібрати, винести на сьвіжий воздух, бризнути єму на лице студеної води або зливати голову студеною водою, натирати тіло добре вовняними платками і приложити гірчиці, а коли би то все не помагало і не було сліду, що пораженний дихає, то треба ужити штучного способу віддиханя.

— Ще кілька слів про скаженину. Одно непотрібне слівце „не", яке случайно через похибку в друку попало ся в одним реченю в попередній статейці про лічене скаженини, попсувало і змінило основно цілу гадку та надало тим розслідам Пастера зовсім хибного значіня. Пастер перещіплюючи скаженину з одного зьвіряти на друге набрав того переконаня, що хоч т. зв. „тревала отруя" єсть сильнійша від „уличної", то все таки єсть в ній велика рівномірність трої сили і длятого она надає ся на материял до защіплюваня. Отже в сім місци влізло непотрібно слівце „не" а з того вийшло що: „она не надає ся". Се єсть хибно і длятого тут то поправляємо. — А тепер ще про то, що робити коли би когось скажений пес покусав.

Досьвід поучив, що коли би можна зараз в першій хвили по укушеню скаженим псом знищити отрую скаженини в рані, то се було би найліпше. Длятого чим скорше дає ся поміч покусаному, тим ліпше, чим пізнійше, тим гірше. Коли би вже не було иншого способу, то нехай покусаний сам зараз виссе собі рану, коли се можна. Наші способи суть: Рану треба добре видушити, щоби кров з неї стекла а відтак вимити рану міцною карболевою водою (20%) а як тої нема під рукою то бодай водою, в котрій розпущено богато соли або чистим спіритусом або також розпущеним калі гіперманґаніком, котрого можна дістати в кождій аптиці за пару сотиків. Опісля треба рану випалити або т. зв. гризучим потасом, або квасом салітровим, сільним і т. п. або таки розжареним вуглем. Але розуміє ся найліпше зараз в першій хвили завізвати помочи лікаря.

— Взаїмна несподіванка. Одного красного осінного дня 1879 р. ішли якісь дві молоді пані аристократичного вигляду, але в зовсім скромних тоалетах вздовж муру, який окружає пишний парк в Ульрікштад літній резиденції шведского короля. Они побачили якісь дверці, котрі очевидно необачний огородник забув замкнути, і війшли без перешкоди до королівского парку. Тут ходили они може яких десять мінут, аж побачили якогось звичайно одягненого, може пятьдесятьлітного чоловіка, котрий держав огородничі ножиці в руках і порав ся пильно коло рож мабуть очкував їх.

— Чуєте, чоловіче! — закликала єго одна з дам до себе. Чоловік той здоймив шапку і підійшов близше.

— Слухайте, мої любі, чи не могли би ви показати нам замок? — спитала єго тота дама. — Здає ся, що тепер нема там нікого. Дістанете за то на пиво.

— Дуже охотно, мої пані; прошу, ходіть зі мною.

Він обводив їх по цілім замку, показав кожду комнату, обводив їх по всіх сходах та пояснював їм чемно все як пристало на добре вивченого слугу.

Молоді дами подивляли все, робили свої замітки до всего, а відтак одна з них спитала їх провідника: Чи розумієте по анґлійски?

— Ні, мої пані; я тутешний уроженець і розумію лиш по шведски.

Коли вже скінчили оглядати, виймила одна з туристок полярес з грішми і спитала: Щож вам належить ся, пане завідателю палати?

— О, нічо.

— Як то, нічо?

— Прошу лиш позволити мені поцілувати вас в хорошенькі ваші ручки.

— Який же з вас ґалянтний завідатель! — сказали хороші дами усьміхаючись. Якже називаєте ся?

— Оскар II, мої поважані дами.

Обі Анґлійки на хвильку аж стуманіли, але й зараз стямили ся, поклонили ся низонько і відповіли: „То позвольте Ваше Величество, що передамо Вам привіт від нашої матери, королевої Вікторії анґлійської, шкотскої і ірляндскої та цісаревої індийскої."

— Цісар Йосиф а віденьскі фіякри. Цісар Йосиф любив виїзджати раненько на прохід і в тій цїли брав собі завсїгди перший віз, що стояв в ряді фіякрів на т. зв. Михайлівскій площи у Відни. А що платив по цісарски, то річ очевидна, що кождий з фіякрів хотів перший бути і виїзджав так раненько, як лиш міг та ставив ся на самім переді, бо після розпорядженя поліції фіякри мусїли ставати один за другим так як приїзджали. Один молодий фіякер, котрий ще нїколи цісаря не видів, а хотів єго також колись раз повезти, приїхав і уставив ся перший, коли ще ледви що зачинало свитати. Не тревало довго, як і надійшов цісар, убраний як звичайно кождий чоловік, в темнім сурдуті, та хотів сісти до першого воза. — Нї, нї не сїдайте, бо з того нїчого не буде — відозвав ся візник, котрий не пізнав цісаря — я вас не повезу, бо жду на цісаря. —. Гм, то він, так добре платить? — спитав Йосиф усьміхаючись. — Кількож він дає? — Дуката — відповів візник. — То я вам дам два. — „Ба то не штука обіцяти". — Йосиф усьміхаючись виймив мошонку і заплатив наперед два дукати. Фіякер урадований таким несподіваним зарібком сказав: Ну то сїдайте, нехай цісар зачекає, повезу єго другим разом. — Цісар Йосиф сїв і поїхав. Аж по дорозї, коли візник побачив, як люди стають і віддають поклін гостеви в єго возї, спостеріг ся він і з немалим страхом здогадав ся, що везе цісаря.

Ще більше перепудив ся був инший фіякер, котрому лучила ся була така пригода з цісарем Йосифом. Коло Маріягільфскої рогачки найняв собі Йосиф якогось фіякра і казав вести ся до Шенбруна. По дорозї завів він з фіякром розмову, а що був убраний як і кождий Віденець та балакав з фіякром як би з своїм добрим знакомим, то фіякер забалакав ся так, що заїхав на подвіре замку забувши, що єму то строго заказано. Аж коли вояк стоячий на варті викликав почетну компанію і она станула в ряд презентуючи ґвери, фіякер спостеріг ся і перепуджений відозвав ся: Ой, ой! От тобі маєш! Чорт мусїв якраз ще й цісаря наднести! — Не бійте ся, — успокоював цісар усьміхаючись перепудженого фіякра. — Коли крім вашого воза нема иншого, то видко, що не чорт а ви наднесли цісаря. — Аж тепер зміркував фіякер кого віз а пізнав, ще ліпше, коли за їзду дістав новісенького дуката.

— Уміє пошанувати.

Служниця: Видите пані, Михасів оловяний жовнір знайшов ся ось тут в помиях!

Пані: Фе, кинь геть!

Служниця: Ні, не годить ся, бо хто малого не уміє пошанувати, той не варт великого.

— В кузни.

Майстер до челядника: Не вали так в ковало... То преці не фортепян.

Телеґрами.

Відень 10 червня. На нинїшнім засїданю палати послів по відчитаню вплывів, міністер торговлї Фідлер відповідав на внесену нині інтерпеляцию в справі пожежі фабрики целюльоїду у Відни, а відтак приступлено до дальшої дискусиї буджетової. Промавляв пос. Ярош (ческ. социял-дем.).

Петербург 10 червня. Дума по залагодженю поменших предложень приступила до нарад над етатом міністерства війни. Референт Ґучков, жовтняк, зазначив, що міністерство війни, що правда вступило на відповідну дорогу ведучу до реформ, однак ступає по ній дуже поволи. Причиною тої дисгармонії єсть між иншим та обставина, що кільканайцять великих князів, котрі завдяки свому уродженю суть неодвічальні, стоїть на чолї всїляких галузий войскової управи. Скрайна правиця запротестувала против втяганя в дискусию членів царскої родини. — На тім перервано наради.

Лісбона 10 червня. Палата послів ухвалила 101 голосами против 17 відповідь на престольну бесїду а відтак 98 голосами против 17 два внесеня, в котрих висказано повне довіре, що правительство виконає заповіджену в престольній бесїді політичну проґраму.

Софія 10 червня. Дня 7 с. м. грецка ватага напала на болгарску місцевість Бішени і убила 8 женщин і 2 мужчин а 2 женщини зранила.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 9 червня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·10	до	12·30
Жито	10·20	до	10·40
Овес	6·30	до	6·50
Ячмінь пашний	6·40	до	6·60
Ячмінь броварний	7·—	до	7·40
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	11·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	—·—	до	—·—
Конюшина біла	—·—	до	—·—
Конюшина шведска	—·—	до	—·—
Тимотка	—·—	до	—·—

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).